

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968102496/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

»Jeg veed det nok,« vedblev Barlow, der blev liggende, uden at agte paa Fultons Ord, »det var mig, det var mit ustyrlige Lune, min rasende Lyst til Eventyr, der ledte Dig vild i denne uendelige og ufrugtbare Skov, hvor de blege Stjerner, paa hvis Veiledning jeg stolede, snart skulle skinne som Liigfakler over os, medens Ulvene mætte sig paa vore Levninger og suge den sidste Marv ud af vore Been.«

De maatte nu føie Barlow og blive paa det Sted, han ønskede. Fulton hentede da Vand til ham i et lille Bæger, som de havde med. Derefter satte de sig ned og delte deres sidste Stykke Brød med hverandre.

Uagtet der ikke var stor Udsigt til, at de saasnart i denne Skov vilde finde nogen Næring igjen, saa kunde dog Fulton ikke bringe det over sit Hjerte, at den stakkels Hund skulde forsmægte, han brød da sin Andeel af Brødet i to Stykker, hvoraf han gav det ene til den lille Trusty.

»Giver Du Din Hund det, som Mennesker saa høilig trænge til?« spurgte Barlow.

»Jeg tager jo intet fra Dig,« svarede Fulton, hvorefter Barlow igjen taug stille.

»Lad os dog sec, om vi ikke kan tænde Ild!« sagde Fulton kort efter, »hvem veed, om ikke Dit Fyrtøi nu er bleven tørt.«

»Forsøg da Du!« svarede Barlow og rakte ham Fyrtøiet. »jeg har ingen Kræfter dertil.«

Det var endnu saa lyst, at Fulton og Veiviseren kunde samle Løv og smaa Qviste sammen. Efter nogle forgjeves Forsøg lykkedes det endelig ved Hjælp af et Par Svovlstikker, der laae ved Siden af Fyrtøiet, at tænde Ild i det tørre Qvas, de havde

samlet. Nu lagde de Grene til, og da der ikke var Mangel hverken paa Træknuder eller paa trøsket Ved, saa blev det dem heller ikke vanskeligt at holde Ilden vedlige.

Dette var et stort Held, især for Barlow, der strax lagde sig saa nær ved Ilden, som han uden Fare kunde, hvorefter han snart sov ind. Ogsaa Fulton og Veiviseren fulgte hans Exempel; dog lagde de først saamange og saa store Knuder til Ilden, at denne ikke let, medens de sov, igjen kunde slukkes.

Endnu i Halvsøvn hørte Fulton atter Stemmer af de vilde Dyr; Barlow og Veiviseren mærkede derimod intet dertil. Den næste Morgen vaagnede de alle Tre styrkede af deres Søvn og meente nu, at de nok kunde gaae noget videre.

Men da de stode op, mærkede Fulton pludselig, at den lille Trusty ikke var tilstede. Han saac sig da om til alle Sider og kaldte paa ham. Det varede heller ikke længe, før Trusty kom frem bag nogle Buske med en lille Hareunge, som han uden Tvivl nylig havde fanget og dræbt, og som han holdt i Munden og bragte sin Herre.

»See her!« raabte Fulton, idet han viste den lille Hareunge til sine Kammerater; »den er endnu ganske varm; nu har Trusty rigelig betalt det Stykke Brød, han spiste i Gaar.«

Begge de Andre bleve meget glade ved denne uventede Fangst. Der blev nu strax lagt mere Brændstoft til Ilden; derefter toge de Indvoldene ud og trak Skindet af det lille Dyr, som de nu stegte og spiste med stor Fornøielse. Den lille Trusty maatte lade sig nøie med Benene, som den med megen Begjerslighed knuste, og med Indvoldene, som den ogsaa